

ΣΤΑΥΡΟΣ

'Αγγέλων ἢ Δόξα καὶ Δαιμόνων τὸ Τραῦμα

Ένας εὐσεβής Χριστιανός διηγήθηκε ὅτι κάποιος Σαββατόβραδο, πού προσευχόταν στὸν Πρόναο τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου κατὰ τὴν καθιερωμένη ἀναστάσιμη ἀγρυπνία, ἤρθε καὶ ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Νήφων, γιατί πάντα συνήθιζε τὸ Σαββατόβραδο νά ἀγρυπνῆ στοὺς Ναοὺς τῶν Ἁγίων.

Εἶδε, λοιπόν, πλῆθος λευκοφόρων νά συμπορεύονται μαζί του, ἄλλοι μπρός καὶ ἄλλοι πίσω του, καὶ νά εὐφραίνονται πού τὸν περικύκλωναν. Τό πιό φοβερό ὅμως ἦταν ὅτι μπροστά του ὑψωνόταν ἕνας **ΣΤΑΥΡΟΣ** ἴσος μέ τὸ ἀνάστημά του, πού ἔλαμπε σάν νά ἦταν ἀπό καθαρό Χρυσάφι. Ὅμοιοι ἀστραφτεροὶ **ΣΤΑΥΡΟΙ** ὑπῆρχαν δεξιά, ἀριστερά, πίσω καὶ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ὁσίου. Ἦταν πλεγμένοι μεταξύ τους καὶ τὸν περιτεΐχιζαν. Ὅταν ἐρχόταν κάποιος πειρασμός, ἐκείνη τὴ στιγμή τῆς πάλης, θέλοντας ὁ Κύριος νά τὸν δοκιμάσῃ, ἐπέτρεπε καὶ ξεχώριζαν οἱ **ΣΤΑΥΡΟΙ**. Ἔτσι ἄφηναν ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα μεταξύ τους, ἀπ' ὅπου μπορούσαν οἱ ἐχθροὶ νά ρίξουν τὰ βέλη τους. Πλήθη ἀγγέλων καὶ δαιμόνων παρακολουθοῦσαν τὴν πάλη. Ὁ Ἅγιος ὕψωνε τὰ χέρια του στὸν ὕψιστο Θεό καὶ μέ τὸν καθαρό του νοῦ ἀνέβαινε πρὸς Αὐτόν. Ἔμενε ἐκεῖ ψηλά προσευχόμενος. Καὶ ὁ Σατανᾶς βλέποντάς τον καὶ φοβούμενος τὴν ὀργή τοῦ Θεοῦ, ἔλεγε τρέμοντας στό ἀσκέρι του:

- Πάμε, παιδιά, νά φύγουμε ἀπὸ τοῦτον τὸν Νήφωνα, γιατί ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ καὶ προσεύχεται ἐναντίον μας στὸν Μεγάλο. Πρὶν, λοιπόν, νά κατέβῃ ἡ ὀργή Του καὶ μᾶς βασανίῃ, ἄς ἐξαφανισθοῦμε.

Καὶ γίνονταν ἀμέσως ἄφαντοι. Καὶ ἐκεῖνος ὁ μακάριος, μετὰ τὴν δέησι, κατέβαινε στὴν γῆ, ἐρχόταν στὸν ἑαυτὸ του καὶ μὴ βρίσκοντας κανέναν πολέμιο, εὐχαριστοῦσε τὸν Πανάγαθο πού τὸν σκέπαζε. Τότε καὶ οἱ Ἄγγελοι ἔφευγαν χαρούμενοι, ἐνῶ οἱ τίμιοι **ΣΤΑΥΡΟΙ** συνδέονταν πάλι, κλείνοντας τὴν εἴσοδο καὶ φρουρώντας τὸν Ὅσιο.

Πολλές φορές, συνέχισε τὴν διήγησι ὁ καλὸς ἐκεῖνος Χριστιανός, ἐρχόταν ὁ Διάβολος μέ πλῆθος δαιμόνων, γιὰ νά τὸν ρίξῃ σ' ἕνα πάθος, ἀλλὰ δὲν μπορούσε, γιατί, καθὼς ἦταν περιτειχιμένος μέ τὴν δύναμι τοῦ **ΣΤΑΥΡΟΥ**, τοὺς περιγελοῦσε καὶ τοὺς ἔφτυνε. Ἔτσι οἱ σκοτεινοὶ δαίμονες, καταντροπιασμένοι, ἐξαφανίζονταν, ἐνῶ αὐτὸς ἀκόμη περισσότερο δοξολογοῦσε τὸν Θεό, πού τοῦ χάρισε τέτοια δύναμι κατὰ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν.

Γερόντων

⊗ Νά μὴν κάνης κανένα ἔρ-γο, χωρὶς νά τὸ σφραγίσης μέ τὸν Τίμιο Σταυρό! Ὅταν ἀναχωρῆς γιὰ ταξίδι, ὅταν ἀρχίσης τὸ ἔργο σου, ὅταν πηγαίνης νά διδάξης στό σχολεῖο σου, ὅταν εἶσαι μόνος σου ἢ καὶ μέ ἄλλους μαζί, σφράγισε μέ τὸν παντοδύναμο Σταυρὸ τὸ μέτωπό σου, τὸ σ-χ-μα σου, τὴν καρδιά σου, τὰ χεῖλη σου, τὰ μάτια σο τὰ

αὐτιά σου καὶ ὅλα τὰ μέλη σου νά τὰ σφραγίσης μέ τὸ σημεῖο τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Ἄδου.

⊗ Χωρὶς ἐξομολόγησι, καὶ Πατριάρχης νά εἶσαι, δὲν σώζεσαι.

⊗ Πηγὴ κάθε κακίας καὶ κάθε ἁμαρτίας εἶναι ἡ φιλαυτία! Ἡ φιλαυτία εἶναι παράλογη ἀγάπη πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας. Ἀπὸ τὴν φιλαυτία μας γεννῶνται: ἡ ἐλεημοσύνη μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας, ἡ συμπάθεια μόνο τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἡ εὐχαρίστησις τοῦ ἑαυτοῦ μας, ὁ ἐπαινος τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἡ δόξα τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἡ φιλαρέσκειά μας, ἡ ἐπιβολὴ τῆς γνώμης μας καὶ ἄλλες γνωστὲς καὶ ἄγνωστες ἁμαρτίες.

Γέρων Κλεόπας Ἠλίε

⊗ Νά βλέπουμε τίς ἀρετὲς τῶν ἄλλων καὶ τὰ δικά μας ἐλαττώματα. Ἔτσι θέλει ὁ Θεός. Ἔτσι εἶναι ὠραία.

⊗ Ὁ Διάβολος φοβάται τὸν ταπεινὸ, ἐνῶ τὸν υπερήφανο τὸν ἀγαπᾷ, γιατί εἶναι δικός του!

⊗ Ὅσες ἀρετὲς κι ἂν ἔχουμε, νά μὴ φουσκῶνῃ ὁ νοῦς μας, μόνο νά θεωροῦμε τὸν ἑαυτὸ μας "ἄχρειο δούλο", πού δὲν ἔπραξε οὔτε αὐτὰ πού ὀφείλε νά πράξῃ.

⊗ Ὁ Θεός δὲν θέλει νά εἶμαστε νευρικοὶ καὶ νά ἔχουμε ἄγχος. Μᾶς θέλει ἡρεμους καὶ πράους. Ὅταν εἶμαστε πράοι καὶ ταπεινοί, δὲν μᾶς ἐνοχλεῖ τίποτε.

Γέρων Εὐμένιος

⊗ Νά παρακαλοῦμε τὸν Θεὸ νά μᾶς δίνη δύναμι νά θυμώμαστε τὰ κατὰ πού μᾶς κάνουν οἱ ἄλλοι καὶ τὰ κακὰ τὰ ὅποια κάνουμε ἐμεῖς στοὺς ἄλλους καὶ νά ξεχνᾶμε τὰ κατὰ τὰ ὅποια προσφέραμε ἐμεῖς στοὺς ἄλλους καὶ τὰ κακὰ τὰ ὅποια μᾶς κάνουν αὐτοί.

⊗ Τότε μπορούμε νά βροῦμε τὴν ἐλπίδα μας στὸν Θεό, ὅταν ἀπελπισθοῦμε τελειῶς ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας.

⊗ Ὅταν μᾶς ἀδικοῦν οἱ ἄνθρωποι, μᾶς δικαίῳνει ὁ Θεός.

Γέρων Ἐπιφάνιος

ΤΟ ΕΝ ΧΩΝΑΙΣ ΘΑΥΜΑ

Μία από τις θαυματουργικές επεμβάσεις του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, με την οποίαν “διεφύλαξε τόν Έαυτού Ναόν ως άλλην Κιβωτόν και ήκόντισε πρόρω τόν ροῦν τῶν ποταμίων ρείθρων”, είναι τό ἐν Χώναις θαῦμα, πού τήν ἀνάμνησί του ἐορτάζομεν στίς 6 Σεπτεμβρίου.

Όταν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ξεκίνησαν νά κηρύξουν τόν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου σέ ὅλην τήν οἰκουμένη, ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης κατευθύνθηκε ἀρχικά στήν Ἐφεσο. Δεύτερος σταθμός του ἦταν ἡ Ἱεράπολις, στά σύνορα Φρυγίας καί Λυδίας.

Κοντά στήν Ἱεράπολι ὑπῆρχε ἡ τοποθεσία Χαίρετοπος. Ἐκεῖ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἀφοῦ ἐδίδαξε καί ἐθαυματούργησε, προφήτησε ὅτι θά ἀναβλύσει πλούσιο Ἅγίασμα πού θά τιμᾶται στό ὄνομα τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ καί θά κἀνη πολλά θαύματα. Ἔτσι καί ἔγινε. Τό Ἅγίασμα, πού ἀνέβλυσε, θεράπευε καθημερινά, μέ τήν δύναμι τοῦ Ἀρχαγγέλου, ὄχι μόνο Χριστιανούς, ἀλλά καί ἀπίστους.

Κάποιοι εἰδωλοάτρεις ἀπό τήν Λαοδικεία εἶχε μία κόρη βουβή. Ὁ Ἀρχάγγελος τήν ἔκανε καλά μέ τό Ἅγίασμα καί ὁ πατέρας της, ἀπό εὐγνωμοσύνη, ἔχτισε ἐκεῖ περικαλλή Ναό πρός τιμήν τοῦ Ἀρχιστρατήγου.

Εἶχαν περάσει ἐνενήντα χρόνια ἀπό τό χτίσιμο τοῦ Ναοῦ, ὅταν μία ἡμέρα ἦρθε ἕνα δεκάχρονο παιδί ἀπό τήν Ἱεράπολι μέ σκοπό νά ἀφιερωθῆ στόν Ταξίαρχη. Ὀνομαζόταν Ἀρχιππος. Παρέμεινε ἐκεῖ, διακονοῦσε στόν Ναό ὡς νεωκόρος καί ἔκανε αὐστηρή ἀσκησι, παρά τήν νεαρή του ἡλικία. Ἡ ἀγία του ζωή, καθώς καί τά καθημερινά θαύματα τοῦ Ἀρχαγγέλου, ἐρέθιζαν τούς ἀπίστους. Ἐπεχείρισαν, λοιπόν, κάποτε νά σκοτώσουν τόν Ἀρχιππο καί νά ἐξαφανίσουν τό Ἅγίασμα. Ὅταν ὅμως πλησίασαν, εἶδαν ἀπό μέσα νά βγαίνει φωτιά, καί ἔφυγαν τρομαγμένοι.

Στά ἀριστερά τῆς Ἐκκλησίας ἔτρεχε ἕνας ποταμός, ὁ Χρῦσος. Αὐτόν σκέφτηκαν οἱ εἰδωλοάτρεις νά κατευθύνουν πάνω στό Ἅγίασμα, ὡστε νά ἀναμειχθῆ μέ τό νερό τοῦ ποταμοῦ, καί ἔτσι οἱ Χριστιανοί νά μή μποροῦν νά τό χρησιμοποιήσουν.

Πράγματι, ἔστρεψαν τήν κοίτη τοῦ Χρῦσου πάνω στό Ἅγίασμα, ἀλλά ξαφνικά τό ποτάμι, σάν νά σεβάστηκε τήν Χάρι τοῦ Ἀρχαγγέλου, στράφηκε πρός τά δεξιά τοῦ Να-

οῦ *σέ τόση ἀπόστασι, ὅση εἶχε πρὶν πρός τά ἀριστερά!* Ἀπό τότε τά νερά του ἀκολουθοῦν τήν ἴδια ροή.

Όστερα καί ἀπό αὐτήν τήν ἀποτυχία τους οἱ εἰδωλοάτρεις σοφίστηκαν ἄλλο τέχνασμα. Στά ἀνατολικά τοῦ Ἅγιάσματος πήγαζαν δύο μεγάλα ποτάμια, ὁ Λυκόκαστρος καί ὁ Κοῦφος. Κατεβαίνοντας, περνοῦσαν σέ μεγάλη ἀπόστασι ἀπό τίς δύο πλευρές τοῦ Ναοῦ. Ὅστερα ἐνώνονταν, διέσχισαν τήν Λυκία καί χύνονταν στήν θάλασσα, ἀπέναντι

ἀπό τήν Ρόδο. Αὐτά τά δύο ποτάμια σκέφτηκαν νά στρέψουν πάνω στόν Ναό καί τό Ἅγίασμα, ὡστε νά μήν ἀπομείνῃ οὔτε ἶχνος. Ὁ τόπος προσφερόταν. Ἦταν πολύ κατηφορικός καί τό νερό θά κατέβαινε μέ μεγάλη ὄρμη. Ἔσκαψαν καί χαντάκια καί σχημάτισαν φράγμα γιά νά συγκεντρωθῆ τό νερό.

Πέρασαν δέκα ἡμέρες. Τότε οἱ ἀσεβεῖς ἐλευθέρωσαν τό φράγμα, καί τά νερά τῶν ποταμῶν ὠρμησαν μέ παφλασμό πρός τό Ἅγίασμα.

Ό Ἀρχιππος, ἀνύπποτος, προσευχόταν στόν Ναό. Καθώς τά νερά πλησίαζαν μέ ὄρμη, ἀκούει μιά βροντή καί βλέπει τόν Ἀρχάγγελο Μιχαήλ νά κατεβαίνει μέσα στήν Ἐκκλησία καί νά τοῦ λῆθῃ μέ δυνατή φωνή:

- Ἀρχιππε, βγές ἀπό τόν Ναό πρὶν σέ καταποντίσουν τά νερά!

Ὁ Ἀρχιππος βγήκε καί, μέ ἀντέχοντας νά βλέπῃ τήν ἀστραφερή ὄψι τοῦ Ἀρχαγγέλου, ἔπεσε στό ἔδαφος. Πραγματικά, ἔμοιαζε μέ πύρινο στύλο πού ἔφτανε μέχρι τόν οὐρανό.

- Σήκω, φωνάζει στόν Ἀρχιππο, στάσου στ' ἀριστερά μου καί μή φοβᾶσαι!

Ἀμέσως σηκώνει τό χέρι του, σταυρώνει τήν πέτρα πού ἦταν ριζωμένη πίσω ἀπό τήν Ἐκκλησία καί προστάζει:

- Μέχρι ἐδῶ θά εἶναι ἡ κίνησί σου! Καί μέ τό ἀκόντιο πού κρατοῦσε χτύπησε δυνατά τόν βράχο, πού ἄνοιξε μέχρι κάτω βαθιά. Τά νερά τόν εἶδαν καί φοβήθηκαν. Στάθηκαν ἐκεῖ.

Πάλι ὁ Ἀρχάγγελος κάνει τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καί διατάζει:

- Νά χωνευτοῦν τά νερά ἐδῶ!

Ἡ μέσως ἔγινε δυνατός σεισμός, καί τά νερά τῶν ποταμῶν χωνεύτηκαν μέσα σ' ἐκεῖνο τό φαράγγι. Γι' αὐτό καί ἡ τοποθεσία ἐκείνη ὀνομάστηκε **ΧΩΝΕΣ**. Ὁ Ναός ἔμεινε ἀκέραιος, καί ὁ Ἀρχιππος δόξασε τόν Θεό καί τόν Ἀρχιστράτηγο Μιχαήλ γιά τήν φοβερή του θαυματουργία.

“Αν ένας σκουπιδιάρης μιλάει έτσι!!!

Μέ το ψευδώνυμο “Κακαβέλας” έζησε και έδρασε θρησκευτικά και πολιτικά, στίς αρχές του 18ου αιώνας από τό 1720 έως τό 1790 περίπου, ό Αρχιμανδρίτης του Οικουμενικού Πατριαρχείου Ίερεμίας, του οποίου μόνο τήν καταγωγήν γνωρίζομεν, πώς καταγόταν από τήν μεγαλόνησο Κρήτη, ότι μεγάλωσε και μορφώθηκε στην Κωνσταντινούπολι και, επειδή έδειξε μεγάλη ικανότητα και ήταν πλουτισμένος με μεγάλη μόρφωσι και πολλά θεία χαρίσματα, τό Πατριαρχείο του έδωκε τό όφφικιο του Οικουμενικού διδασκάλου.

Τό ψευδώνυμο “Κακαβέλας” του έδωκαν οι Λατίνοι του Πάπα Ρώμης, επειδή ήταν μεγάλος δογματιστής της Όρθοδόξου Άνατολικής Έκκλησίας και σε όλα τά θεολογικά ζητήματα, που πρόβαλαν οι Λατίνοι, έδινε αυτός απαντήσεις άποστομωτικές, γι' αυτό του έδωσαν τό όνομα “κακό - βέλος” - “Κακαβέλας”.

Λέγεται, πώς κάποτε ξεκίνησαν οι Καρδινάλιοι - Λεγάτοι - του Πάπα και πήγαν με ειδική άποστολή στην Κωνσταντινούπολι, με σκοπό να επιβάλουν τίς άπόψεις των Δυτικών και να πείσουν τους Όρθοδόξους να συμφωνήσουν με τίς κακόδοξες δοξασίες τους και με τά δόγματά τους.

Οταν όμως φθάσανε έξω από τό Πατριαρχείο, ό Κακαβέλας, με περιβολή κοσμικού έργατη, παρουσιάστηκε μπροστά τους σαν όδοκαθαριστής, τους σταμάτησε και τους ρώτησε:

- Δέν μου λέτε, σās παρακαλώ, γιά ποιο σκοπό θέλετε να πάτε στο Πατριαρχείο;

Οι Λεγάτοι του Πάπα, με πολλή περιφρόνησι, του άπήνησαν:

- Ποίος είσαι σύ, που τολμάς, ένας σκουπιδιάρης, να κάνης τέτοιες έρωτήσεις και να έμποδιζης τους άντιπροσώπους του “άγιώτατου Ποντίφικος Πατρός και Πάπα Ρώμης”, του οποίου έμεις είμαστε επίσηςμοι άντιπρόσωποι;

Ο Κακαβέλας, πατήρ Ίερεμίας, στάθηκε με πολύ θάρρος μπροστά τους και, άφου σταυροκοπήθηκε τρεις φορές, τους είπε σε άπταιστη λατινική γλώσσα:

- Η έλπίς μου ό Πατήρ, καταφυγή μου ό Υιός, σκέπη μου τό Πνεύμα τό Άγιον, τό εκ του Πατρός εκπορευόμενον και έν Υιώ αναπαυόμενον, Τριάς Άγία, δόξα Σοι.

Οι Λεγάτοι, σαν άκουσαν τον Κακαβέλα να μιλά τόσο ώραία τήν γλώσσα τους και μάλιστα σε θεολογικά ζητήματα, έμειναν έκθαμβοι και είπαν μεταξύ τους:

- Πώ! Πώ! Πώ! Άν ένας άγράμματος σκουπιδιάρης μιλάει και εκφράζεται με τόση εύφράδεια γιά θεολογικά ζητήματα, φαντάσου τί θα είναι οι άλλοι! Πόσο μορφωμένοι και κατηρτισμένοι θα πρέπη να είναι! Και έμεις ήρθαμε να τους κάνουμε τον δάσκαλο και να τους πείσωμε να δεχθούν και να άσπασθούν τά δόγματά μας!

Και, αντί να πάνε στο Πατριαρχείο, γύρισαν πίσω και έφυγαν άπρακτοι και καταντροπιασμένοι.

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Κάποιος νέος παραστράτησε, μά τόσο μετανόησε, όταν ή θεία Χάρις τον έπεσκέφθηκε στο άκουσμα ενός μόνο κηρύγματος, που άφησε τον κόσμο και έγινε Καλόγερος. Έφτιαξε μία καλύβα στην έρημο και εκλαιε κάθε ήμέρα με πολύ πόνο τίς άμαρτίες του. Με τίποτε δέν μπορούσε να παρηγορηθή.

Μία νύχτα, παρουσιάστηκε στον ύπνο του ό Ίησούς, περιτριγυρισμένος από φώς ουράνιο. Πήγε κοντά του με καλωσύνη:

- Τί έχεις, άνθρωπε, και κλαίς με τόσο πόνο; τον ρώτησε με τή γλυκειά φωνή Του.

- Κλαίω, Κύριε, γιατί έπεσα, είπε με άπελπισία ό άμαρτωλός.

- “Ω, τότε σήκω!

- Δέν μπορώ μόνος, Κύριε.

Απλωσε τότε τό θεικό Του χέρι ό Βασιλεύς της αγάπης και τον βοήθησε να σηκωθή. Έκείνος όμως δέν σταμάτησε να κλαίη.

- Τώρα γιατί κλαίς;

- Πονώ, Χριστέ μου, γιατί σε λύπησα. Ξόδεψα τον πλούτο των χαρισμάτων Σου σε άσωτείες.

Εβαλε τότε με στοργή τό χέρι Του ό φιάνθρωπος Δεσπότης στο κεφάλι του πονεμένου άμαρτωλού και του είπε με ήλαρότητα:

- Άφου γιά μένα πονάς τόσο πολύ, εγώ έπαυσα πιά να λυπάμαι γιά τά περασμένα.

Ο νέος σήκωσε τό βλέμμα του να εύχαριστήση τον Σωτήρα του, μά Έκείνος δέν ήταν πιά εκεί. Στην θέσι που πατούσε, είχε σχηματισθή ένας πελώριος όλόφωτος Σταυρός. Λυτρωμένος πιά από τό βάρος της άμαρτίας, έπεσε και Τον προσκύνησε.

Μέ εύγνωμοσύνη στην ψυχή, ύστερα από τό όραμα εκείνο, κατέβηκε πάλι στην πολιτεία ό νέος, γιά να γίνη πιο θερμός κήρυκας της μετανοίας και να οδηγήση στον Χριστό πολλούς άλλους παραστρατημένους.

ΣΚΟΥΡΙΑΣΜΕΝΟ ΚΟΝΣΕΡΒΟΚΟΥΤΙ

Άγιον Όρος, Κατουνάκια.

“**Η**λιος καυτός. Πρέπει να ήταν μεσημέρι. Τό μονοπάτι άτελείωτο ανεβαίνει... Παρά την πείνα και την κούρασί μου συνεχίζω· άλλως τε, πού θα μπορούσα να κάτσω; Από την μία πλευρά μία επικίνδυνη, απόκρημνη βουνοπλαγιά, από την άλλη ένας γκρεμός.

Τά Κατουνάκια είναι ένα από τα πιό τραχειά και άνωδρα μέρη του Άγιου Όρους. Μου είχαν πει: “Απ’ εκεί θα μπορούσες να συναντήσεις τους Έρημίτες, πού οι περισσότεροι είναι τρελλοί, βρωμάρηδες ή αγροίκοι, άλλ’ άξιζει τον κόπο”. Τούς είχα άπαντήσει ότι δέν πήγαινα στό “Άγιον Όρος σάν σέ ζωολογικό κήπο, γιά να παρατηρήσω τά τελευταία είδη μιάς υπό έξαφάνισι ποικιλίας...

“**Ε**ν τούτοις, αυτήν την ώρα αναρωτιόμουν τί έκανα εκεί, πάνω στό χαλικόστρωτο μονοπάτι πού φαινόταν να μήν οδηγή πουθενά... Άπλη περιέργεια; Επιθυμία να δώ τον Θεό σαρκωμένο μάλλον στό πρόσωπα των ανθρώπων, παρά στό χαρτιά των βιβλίων;...

Τότε αντίκρισα ένα είδος καλύβης με μία μικρή ταράτσα. Ένας Μοναχός στεκόταν εκεί όρθιος, με ένα μάλλινο κομποσχοίνι στό χέρι... Καθώς πλησίαζα, περίμενα μία κίνηση όπισθοχωρήσεως ή τούλάχιστον εκπλήξεώς του... Άλλ’ όχι· ό Μοναχός άρκείτο να μου χαμογελά. Πολύ άπλά έβαλε τό δάκτυλό του μπροστά στό στόμα του, κάνοντάς με έτοι να καταλάβω ότι έπρεπε να μείνω σιωπηλός.

Τό βλέμμα του ήταν παράξενο. Δέν κατάφερνα να διακρίνω τό χρώμα των ματιών του, των χωρίς βάθος μα-

τιών του... Καθώς άρχιζα να νιώθω μία ελαφρά ζαλάδα, μου έκανε νόημα να καθίσω. Τότε πήρε με γοργό βήμα τό μονοπάτι, αφήνοντάς με μόνο μου μπροστά στην θάλασσα, μπροστά στις σκέψεις μου, άμήχανο μάλλον...

Μετά από μιάμιση ώρα, και ενώ ήμουν εκνευρισμένος από την άναμονή και την άνησυχία, τον είδα να επιστρέφει. Κρατούσε στό χέρι του ένα κονσερβοκούτι με νερό... Τότε κατάλαβα ότι, όλην αυτήν την ώρα, είχε περπατήσει κάτω από τον καυτό ήλιο, μόνο και μόνο γιά να σβήση λίγο την δίψα μου!

“**Ο**ταν μου έδινε τό σκουριασμένο κονσερβοκούτι, είδα πιά τά μάτια του· δύο παράξενες άβύσσους ύδατος και φωτός έκρυσαν άγάπη· δέν είναι ή κατάλληλη λέξι, κι’ όμως δέν βρίσκω άλλη. Άρχισα να πίνω και, γιά μία στιγμή, νόμισα πώς δέν θα ξαναδιψούσα ποτέ πιά.

“**Η** μικρότερη πράξι άγνης άγάπης φαινόταν μεγαλύτερη από τον μεγαλύτερο Ναό... Έκείνη την ήμερα εισερχόμουν στόν Χριστιανισμό από την κυρία πόρτα, χάρι σέ ένα σκουριασμένο κονσερβοκούτι, τό άπειρο μιάς καθημερινής χειρονομίας...

Χρόνια τώρα, αυτός ό άγνωστος Μοναχός, σιωπηλός πάντοτε, δέν παύει να μου χαμογελά, μία σκλήθρα ύδατος και φωτός στην σάρκα του βίου μου...

Παρίσι, 1990

J. Y Leloup

Άπό την “ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ”

Αθωνικά

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

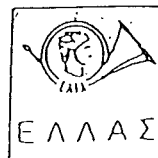
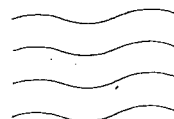
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Άριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 €.

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, έλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ